

campanarum, ne sit lascivus aut indecorus, p. 428, cap. 10.
Capitulum.
 In Capitulo five fæcularibus, five regularibus, nemo jus habeat suffragii, nisi fuerit ordinatus Subdiaconus, p. 405, cap. 4.
Capitula & canonici subduntur visitatione & correctione Episcoporum, p. 235, 236, & p. 398, cap. 4.
Capitula canoniconum sunt Senatus Episcoporum ac Presbyterium, p. 36.

Caracalla.
 Caracalla fratrem Getam inter matris brachia trucidat, p. 41, n. 3.

Idem Panianum morti dat, quia id fratricidium excusare apud Senatum recusarat, *ibid.* n. 4.

Cardinalis.

Cardinalibus S. R. E. electio Summi Pontificis attribuitur facienda eodem loco, in quo per prædecessoris obtumum supremam Sedes vacavit post decum ab ejus obitu dies intus Conclave ex Decreto secundi Concilii Lugdunensis, in quo rubri pili in igne illius tantum tradicunt. Quanquam ipsi juri hujusmodi electionis longe ante reservatum fuerat ab Alexandro III. in Concilio Lateranensi III. Et testificantur Petrus Damiani & S. Bernardus ab his Summum creari Pontificem, p. 323, can. 2, & p. 328, n. 6. Et cunctos transcendere Patriarchas.

Cardinalium prima fit mentio in Concilio Romano sub Sylvistro Papa primo. Eugenius etiam quartus scribit, Cardinales constitutre Pontificis Senatum, qui de universo terrarum Oribe, & de cunctis Episcopis judicat; ideoque venerandos esse supra omnes Ecclesiæ dignitates post Papam, pag. 329, n. 9.

Nec tantum Romana Ecclesia, sed etiam Ecclesiæ inferiores suos vocabat Cardinales clericos suis ministeriis additos, & ut paulum loquitur S. Gregorius Papa, incardinatos, *ibid.*

Leonis quarti & Joannis octavi Pontificum decreto statuerat ut S. R. E. Cardinales bis in hebdomada ad Apostolicum Palatium conveniant: ibique de regime universarum Ecclesiærum definiant, *ibid.* n. 8.

Carolus Martellus.

Carolus vulgo dictus Martellus, Pipini Herestalli Francie Orientalis, quæ Austrasia dicebatur, Praefectus ex Elpide pellice filius, defuncto patre a Plethora noverca in carcetem coniectus, indeque dilapsus quasi juvenulus indomitusque leo ex specu prodiens Raginfridum Palatii Praefectum omnibus succinctum Galliarum viribus laecifere austus est. Saxones, Alamanni, Bavares, Frisones, Noricos, & Eudone fugato Aquitanos subegit. Eudo, ut fama est, rebus suis acfisis Maurorum open, qui jam Hispania debellarant, imploravit. A Mauris omnis Aquitanus hostili invasione occupatur & diripiatur. Tunc vero Eudo ita spoliatus occulta init cum Carolo confilia, rameti suas cum Maurorum exercitu copias conjunxit. Signo igitur dulce aquitanus horante Eudone arma contra Mauros convertunt, coacisis praincipis manipularum ducibus. Quo incepito eventu disturbatis Maurorum ordinibus Carolus iterum fulminis instar in Mauris irrupit, quorum rex Abderamus sortiter pugnas occiditur. Ceteri perculsi undique interacione caduntur. Illo praefio Anastasius Bibliothecarius in Gregorio secundo prodiit, cœta fuisse trecenta septuaginta quinque hominum milia. Victor Carolus Lugdunensem tractum & Burgundiam, Occitanumque Provinciam sive subiecti potestati. Eudo pacifice suam refutum ditionem, sed morte sui sequenti anno vacuum possessionem Caroli dimisit. Qui mox revertentes majoribus viribus in Galiam Mauros iterum praeflio conterit, unde Martelli, hoc est, tuditis, nascitur gloriosum cognomen. Carolus utramque Franciam inter duos liberos partitus est. Franciam quippe Occiduum, quæ Neustria dicebatur, Pidino affignavit, Orientalem autem seu Austrasiæ Carlomanum. Qui postmodum Monachus spontanea devotione factus Austrasiæ Pipino remittit, p. 214, & seq.

Carolus Magnus.

Carolus Magnus simul ac Pipino patri successit, Desiderium Longobardorum Regem transigressus Alpibus ab obdizione Roma fugavit, eidemque Veronam abfult. Quem etiam Ticini (que Papia est) includum obfedit, & caput cum uxore orbarum regno Lecidum Eburonum transmisit. Quocunque autem Pipinus pater præcedentius Longobardis bellis Atolpho ablata in Stephanum II. Papam transtulerat, non modo rata esse voluit, scilicet Exarchatum Ravennæ, Pentapolim, aliaque arcis: Quinierat addidit Venetias, Istram, Coricanam, omnemque oram maritimam, que ab ortu incipens ab Apulie monte Siponte & fluvio Silaro exporigit ad alaque Lericum seu Luna Portum, ditione temporali Romana Ecclesia attribuit, similius Beneventum cum finitimus oppidis, Capuan quoque totamque Campaniam. Quæ loca, quibus ille Romanum locupletavit Ecclesiam, recenserat Anastasius, p. 215, n. 24.

Carolus idem Magnus Saxones indesinenter rebellantes annorum 33. bello profequit, est, quod non ante defit, quam alio translata gene missa in eas partes fuerint Gallorum colonizæ, Alias præterea gentes armis perdomuit, Bajoarios, Sclavos, Boemos, Taffilonem etiam Duceam a se videtur in Monachum adegit. Hunnos & Avaros subjugavit, Celtiberos, Cantabros & Mauros in Hispania gravibus cladiis afficit. Denique Leo Papa III. memori, quantis beneficiis Carolus ejusque primogenitores Romanam Ecclesiam decorassem, neque oblitus injuriarum, quibus eandem infectati Graeci fuerant, de novo instituendo in Occidente Imperio cogitavit. Cum igitur Carolus in Basilica Vaticana Principis Apostolorum divi-

nis Officiis intendet, illam nihil tale cogitante Imperialis corona capitæ imposta, insignivit, & Imperatorum proclamavit, populo universo & Clericis acclamantib^{is}, *ibid.* n. 16.

Idem Ecclesiæ disciplinam ubique fere collapsum sanctissimis editis, multisque per Galliam & Germaniam Synodis indicis, innumerisque fundatis Ecclesiæ & pietatis locis mirifice stabilivit. Scientias etiam labefactatas erexit. Tandemque Aquitani obitum ann. Chr. 814. ætatis autem 72. p. 216. n. 17.

Carolus Simplex.

Carolus Simplex Francia Rex Heriberti Vermonduorum Comitis perfida delusus, Perona carcere includitur, ibique moritur, p. 278, n. 15. Idem Rolloni Normanorum Principi filiam Gislam inuptuam dare cum Neustria provincia, quæ deinde dicta est Normannia, p. 257. n. 15.

Carolus Simplicis audita captivitate, uxor ejus Eadgina Altani Anglia Regis filia ad parem cum filio infante Ludovico Simplicis filio in Angliam fugit, ibique habuit usque ad interitum Rudolphi Burgundiæ, quem rebellum factum in regnum Franciæ provixerat. Eadem factio a Ducibus Heriberto & Hugone excitata Ludovicum inde *Trajanum* dictum ad paternum regnum excivit, qui folio paterno restitutus Normanos Aquitanianos populantes, magna ilorum strage, reprefit. Dum vero Lotharingiam, quam pater Carolus Simplex rebus suis per factiones rebellium deploratis Henrico Saxoni Germanorum Regi cesserat, recuperare intendit, tunc denum iterum Hugonum Parisiensem Comitem, a quo Capitiorum Regum stirps ortum duxit, sensu adversanter, suo enim coniugio cum Othonis magi Germanorum Imperatoris filia superbens, cumque Orthone Francis, quas usurpavit, viribus junctis, Hugo Ludovicum acie commissa fugavit, *ibid.* n. 17.

Carolus Dyrachinus.

Carolus Dyrachinus, quem Urbanus Papa VI. immorit & iustis Beneficiis demeritus fuerat, in eundem Pontificem rebellans, ab eodem communione fidelium resecatur, p. 334, n. 13. Idem tyrannice occupato Hungaria regno perimitur, *ibid.* n. 14, & p. 335. n. 21.

Carolus Burgundionum Dux.

Carolus ultimus Burgundionum Dux, a Lotharingis, quos duobus præliis temere laceraverat, profligatus, tertio ad Nancium prælio perimitur, relicta unica herede filia Maria, quæ Maximiliano Austracio Imperatori nupti, p. 354.

Ejusdem adversus Romanos & Clementem VII. Pontificem facinora, p. 178. & seq. n. 14.

Carolus V.

Carolus V. Imperator & Hispaniarum Rex memorabilem de Germanis & Lutheranis rebellibus victoriam retulit. Horum ductor erat Joannes Fridericus Saxonæ Dux, cui se Philippus Cattorum Princeps, vulgo dictus Landgravus Hassia, adjunxerat. Acriter utrumque dimitacum est a dilucido ad noctem usque. Numero superabante heretico, sed iustior causa prævaluit: Fridericus Saxo fauus & vultu sanguine diffusus ad Carolum adduxus est, unaque Landgravus, qui ambo sub custodia inclusi sunt, & capitio a Carolo damnati. Sed dilata executione, atque intercedentibus totius Europa Principibus ægre dimissi sunt sancta pace. Victoria hac obigit ad fluvium Album prope Mulbergum oppidum, p. 379. n. 18.

Ejusdem adversus Romanos ad Clementem VII. Pontificem facinora, p. 378. n. 14.

Carthaginensis Concilia.

Carthaginensis Concilia sub Agrippino & Cypriano Carthaginibus Episcopis Africae Primatibus, aliisque alibi habita & reprobata de iteris hereticorum baptisnis, p. 45, & seq. Alia Carthaginensis Conciliabula Donatistarum & Cirtensis pariter Donatistarum, p. 55. 56. & seq.

Carthaginense Concilia.

Concilium Carthaginense primum approbatum sub Julio Pontifice Romano, præsidente Grato, anni 348. p. 98.

Can. 5. Non licet luscipere vel ordinare Clericorum alienum aut etiam laicum sine proprii Episcopi literis, *ibid.* 109.

Can. 6. Clericis veterum domorum administrationem ac procreationem negotiorum, *ibid.*

Can. 8. Interdicti procuratores, tutores, negotiorum gestores in Clericum ordinari, nisi postquam redditis rajociinis liberati fuerint, *ibid.*

In serie legitimorum Carthaginensis Episcoporum sunt Mensarius, Cecilianus, dein Rufus. Rufo Gratius successit hujusce Conclii p̄ses, qui in Sardicensi Concilio confederat. Grato successit Genadius, *ibid.*

Carthaginense Concilium II.

Concilium Carthaginense secundum actum est sub Genedio, quem alii Genethium vocant anno 390. p. 115.

Carthaginense Concilium III.

Concilium Carthaginense tertium actum est Præside Aurelio qui Genesio successit, quamvis hunc ordinem Baroniūs intervertat, talio exiftimus Genesio suffite Aurelium Genethli anterior. Istud porro tertium sub Aurelio Conclilium actum est anno 397. Siricio Romano Pontifice, *ibid.*

Can. 1. Ut omnes Africæ Ecclesiæ ab Episcopo Carthaginis diem Paschalem recipiant, *ibid.*

Can. 2. Ut singulis annis nationales Synodi cogantur, ad quas terni Legati mittantur a singulis Provinciis, *ibid.*

Can. 3. Ut Episcopis & Clericis ordinandis decreta Conclilio inculcentur, *ibid.*

Can. 4. Ne ante vigilium quintum ætatis annum Diaconi ordinantur Aut Virgines conficerentur, p. 115.

Can. 6. Ne defunctorum corporibus Eucharistia detur, aut Baptismus, *ibid.*

Can. 9.

Rerum Notabilium.

Can. 9. Ne cause Ecclesiasticorum, five criminales, five civiles sint, apud judices publicos disceptentur, *ibid.*

Can. 11. A spectaculo Christiani omnes prohibentur, *ibid.*

Can. 15. Ne Ecclesiastici sacri ordinati, sint conductores aut negotiatores, *ibid.*

Can. 18. Ne quis sacræ initieretur, priusquam omnes dominicos Christianos & Catholicos fecerit, p. 115.

Can. 19. Ut lectors, ex quo ad annos pubertatis pervernerint, aut uxores accipiant, aut continentiam voreant, *ibid.*

Can. 22. Ne quisquam ordinetur, nisi aut examine Episcopi, aut populi iudicio approbatu, *ibid.*

Can. 29. Ut Altaris Sacramentum non nisi a jejunis sumatur, vel celebretur, excepto die Corpus Domini, *ibid.*

Can. 32. Ne Presbyter inconsulto Episcopo reconciliter p̄nientem, *ibid.*

Can. 38. Renovat Capuenis Synodi decretum prohibens quemquam rebaptizari vel reordinarari, vel in alium Episcopatum transferri. Et sancti, ut autoritate brachii sacræ contumaces Episcopi ab usurpati sedibus excede compellantur. Exemplum præcesserat in persona Pauli Samosateni, *ibid.*

Can. 42. Ut novi Episcopatus non erigantur, nisi pristino Episcopo consenserit, p. 117.

Can. 47. Texitur integræ Divinorum Librorum Catalogus, *ibid.*

Carthaginense Concilium IV.

Concilium Carthaginense quartum anni 398. sub Aurelio Carthaginis Episcopo, cui confederunt Episcopi 214. atque in iis Augustinus Hipponensis, Anastasius summo Pontifice, p. 117.

Can. 1. & 2. de Episcoporum ordinatione p̄rtestat accurate. Præcipios fidei articulos singillatim exponit, quorum peritia in futuro Episcopo examinanda est. Providet illum eligi de confessu Clericorum, & plebis, cui præficiendus est, & a tribus Episcopis, præficiens a Metropolitano confidetur per manum impositionem, & sacerdotum librorum super ejus capite & cervicem impositionem, *ibid.*

Can. 3. De Presbyteri Ordinatione per manus impositionem ab Episcopo, ceteris præficiens Presbyteris manus suas pariter cum Episcopo super illius caput imponeantibus, p. 117.

Can. 4. De Diaconis; ut solus Episcopus manus suas ille imponat, *ibid.*

Canones inequites negant, per manus impositionem ordinarii Subdiaconos, aliorumque inferiorum Clericorum ordinaciones, sed per certorum instrumentorum de manu Episcopi exhibitionem.

Can. 5. De Subdiaconis, *ibid.*

Can. 6. De Acolythis, *ibid.*

Can. 7. De Exorcistis, p. 118.

Can. 8. De Lectoribus, *ibid.*

Can. 9. De Oltariis, arque in prædictis requiri ministrum Episcopi declaratur, *ibid.*

Can. 10. De Psalmis seu Cantoribus. In his non existit Episcopus, sed sola Presbyteri iustus sic dicentis: Viles, ut quod ore cantas, corde credas; & quod corde credis, operibus comprobes, *ibid.*

Can. 11. Quali vestitu Virgo conferranda offerti Episcopo debeat, *ibid.*

Can. 12. De viduis & sanctimonialibus defunctis ad catenulas pro subsciendo Bispismissu intrinendas, & disponendas, *ibid.*

Can. 13. De benedictione nuptiali, *ibid.*

Can. 14. Ne habiter Episcopus procul ab Ecclesia, *ibid.*

Can. 15. Ut Episcopi luperles vilis & vetus tenuis sit, *ibid.*

Can. 25. Episcopos dissidentes si non timor Dei, saltem Synodus reconciliat, p. 118.

Can. 26. Ut fratres dissidentes tam laicos, quam clericos, Episcopos reconciliare studeat, *ibid.*

Can. 27. Ne Episcopi vel clerici per ambitionem de ignorantio loco ad locum translati nobiliori: quæ translatio clericio permittitur non ex ipsis, sed Episcopi electione & iudicio, *ibid.*

Can. 32. Non posse rem Ecclesiæ ab Episcopo distrahi si confessu & subsciptione Clericorum *ibid.*

Can. 34. Episcopus quoquevel loco foderat, stare Sacerdotem non patitur, p. 119.

Can. 35. Ut Episcopus in Ecclesia, & in Sacerdotum coetus sublimior foderat, domi vero collegam te Sacerdotum agnoscat, *ibid.*

Can. 36. Ut Presbyteri Parochi a suis duntaxat Episcopis nec per juniorum Clericorum, sed per seip's, vel per eum, qui sacrarium ten